«Συνέχειες, ασυνέχεις και αλλαγές στην ελληνόγλωσση εκπαίδευση στην Ελβετία»
Βάλλη Λύτρα, Goldsmiths, University of London

Στην παρούσα ανακοίνωση ξεκινώ με μια ιστορική επισκόπηση των μορφών ελληνόγλωσσης εκπαίδευσης στην Ελβετία, μιας χώρας που χαρακτηρίζεται από μεγάλη γλωσσική ποικιλομορφία. Σημείο τομής για την ελληνόγλωσση εκπαίδευση αποτέλεσε η αλλαγή του νομικού πλαισίου με το Ν. 4027/2011 όπου το ελληνικό κράτος σταμάτησε να στέλνει αποσπασμένους.ες εκπαιδευτικούς στα ελληνικά κοινοτικά σχολεία στην Ελβετία. Η απόφαση αυτή από τη μια πλευρά οδήγησε στην ιδιωτικοποίηση, εμπορευματοποίηση και διαφοροποίηση της παροχής ελληνόγλωσσης εκπαίδευσης. Από την άλλη, ενίσχυσε τη δημιουργία νέων δομών/παρόχων, την εισαγωγή καινοτόμων προγραμμάτων σπουδών και παιδαγωγικών πρακτικών και την αυτονομία των σχολείων και των εκπαιδευτικών (Lytra, 2019, 2022; Lytra et al., 2023). Στη συνέχεια, εστιάζω σε μια πρωτοβουλία γονέων και εκπαιδευτικών να ιδρύσουν το 2017 ένα νέο ελληνικό κοινοτικό σχολείο για παιδιά και ενήλικες μαθητές.τριες στη Λωζάννη. Παρουσιάζω τις προκλήσεις και τις προοπτικές αυτού του εγχειρήματος και μοιράζομαι μερικές σκέψεις για το μέλλον της ελληνόγλωσσης εκπαίδευσης εντός και εκτός Ελβετίας.

«Η ελληνική κληρονομιά στο Βελιγράδι: ιστορικές διαστάσεις και σύγχρονες εκπαιδευτικές προεκτάσεις»

Βόικαν Στόιτσιτς και Αλεξάντρα Μιλάνοβιτς, Φιλολογική Σχολή του Πανεπιστημίου του Βελιγραδίου

Η παρούσα μελέτη εξετάζει τις πολλαπλές διαστάσεις της ελληνικής παρουσίας στο Βελιγράδι, εστιάζοντας αφενός στη μακραίωνη ιστορική και πολιτισμική συμβολή της ελληνικής κοινότητας στην αστική και αρχιτεκτονική ανάπτυξη της πόλης, και αφετέρου στη σύγχρονη θέση της ελληνικής γλώσσας στο θεσμικό πλαίσιο της σερβικής εκπαίδευσης. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στον ρόλο των Ελλήνων εμπόρων κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα και των νεότερων χρόνων, καθώς και στην αρχιτεκτονική κληρονομιά που διαμορφώθηκε μέσω των δραστηριοτήτων τους, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα διατηρητέα κτίρια της οδού Κνεζ Μιχαήλοβα. Παράλληλα, η εργασία αναλύει την παρούσα κατάσταση της διδασκαλίας της Ελληνικής στη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση στη Σερβία, με αναφορά στη μακροχρόνια παράδοση των νεοελληνικών σπουδών και την ιδιαίτερη σημασία της εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας στο πλαίσιο των ιστορικών και πολιτισμικών δεσμών μεταξύ των δύο λαών. Μέσω της διαθεματικής αυτής προσέγγισης, αναδεικνύεται η συνέχεια και η ανανέωση της ελληνοσερβικής πολιτισμικής αλληλεπίδρασης από τον 12ο αιώνα έως τη σύγχρονη εποχή.